

II Cz 1003/14

POSTANOWIENIE

Dnia 18 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Wojciech Vogt

SSO Janusz Roszewski

SSO Barbara Mokras – spr.

po rozpoznaniu w dniu 18 marca 2014 r. w Kaliszu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa S. J.

przeciwko B. W.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Rejonowego w Kaliszu

z dnia 8 listopada 2013 r. sygn. akt I C 620/13

p o s t a n a w i a:

oddalić zażalenie

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 8 listopada 2013 r. Sąd Rejonowy w Kaliszu odrzucił pozew S. J. przeciwko B. W. o zapłatę z tytułu rozliczenia konkubinatu między stronami. W uzasadnieniu podał, że między tymi samymi stronami o to samo roszczenie sprawa już się toczyła i została prawomocnie zakończona.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł powód domagając się jego zmiany poprzez nakazanie sądowi rozpoznania sprawy. W uzasadnieniu podał, że prawomocnie zakończona sprawa między stronami dotyczyła bezpodstawnego wzbogacenia, natomiast sprawa niniejsza dotyczy wynagrodzenia za pracę jaką powód wykonywał w gospodarstwie pozwanej podczas trwania konkubinatu.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne.

Zgodnie z art. 199 § 1 k.p.c. sąd odrzuci pozew, między innymi wtedy jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa została już prawomocnie osądzona.

Zgodzić należy się ze stanowiskiem skarżącego, że tożsamość roszczenia w rozumieniu art. 199 § 1 pkt 2 zachodzi tylko wówczas, gdy identyczne są nie tylko przedmiot, ale i podstawa sporu. Tożsamość roszczeń zachodzi, kiedy

sąd ma w obu sprawach orzec o tym samym, dysponując tymi samymi faktami, które mają spowodować ocenę tego samego żądania i kiedy rozstrzygnięcie jednej ze spraw oznacza rozstrzygnięcie także drugiej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 października 2012 r. I CSK 100/12).

Nie budzi wątpliwości, że w obu sprawach – I C 255/11 oraz I C 620/13 strony procesu są te same jak również, że sprawa I C 255/11 została prawomocnie zakończona. Ponadto stwierdzić należy, że wbrew stanowisku zawartym w zażaleniu także roszczenia są identyczne. W sprawie toczącej się pod sygnaturą I C 255/11 powód dochodził zapłaty z tytułu rozliczeń z konkubinatu łączącego strony. Powód żądał w tej sprawie zapłaty m.in. za pracę wykonywaną u pozwanej i sąd wydając orzeczenie stwierdził, że praca powoda w gospodarstwie rolnym pozwanej w okresie trwania konkubinatu stanowiła rodzaj wzajemnego świadczenia, powód miał bowiem zapewnione utrzymanie u pozwanej przez kilka lat. Zasadnie też przyjął, że z uwagi na charakter roszczeń – rozliczenie z tytułu konkubinatu zastosowanie mają przepisy o bezpodstawnym wzbogaceniu.

W niniejszej sprawie powód domaga się od pozwanej zapłaty również z tytułu, jak wynika to z pozwu oraz pism z dnia 28 maja 2013 r. i z dnia 1 kwietnia 2013 r., rozliczeń konkubinatu, w tym także – jak w poprzedniej sprawie m.in. za pracę wykonywaną w tym czasie u pozwanej.

Powyższe okoliczności wynikają też z zażalenia, mimo, iż powód twierdzi w nim, że dochodzi obecnie wynagrodzenia za pracę z tego tytułu.

W związku z powyższym stwierdzić należy, że zachodzi identyczność roszczeń w obu sprawach, gdyż żądanie zawarte w obu pozwach i okoliczności faktyczne uzasadniające żądanie są te same – w obu sprawach powód domagał się od pozwanej zapłaty z tytułu rozliczeń wynikających z łączącego ich konkubinatu.

Wobec powyższego uznać należy, że zażalenie nie jest uzasadnione i jako takie winno ulec oddaleniu. W tym stanie rzeczy i na zasadzie art. 385 w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. postanowiono jak wyżej.